

1/2021 • MILOSRDENSTVÍ

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

Obsah

- SM. Guzmanova Valentová OP: Úvodní slovo | **2**
- Fr. Lukáš Fošum OP: Jubileum Dies Natalis | **3**
- Fr. Lukáš Fošum OP: Dominikánský měsíc pokoje | **4**
- Fr. Gabriel Malich OP: Zpráva o klerikátu | **4**
- SM. Vincenta Vodáková OP: Setkání YSOP 2021 v Madridu | **5**
- Jiří Reginald Machačík: Odložení provinční kapituly laiků | **6**
- Stírat slzy z očí | **7**
- Být milosrdný po vzoru Trojjediného | **9**
- Eva Imelda Fuchsová: Milosrdenství v Sumě sv. Tomáše | **11**
- Peter Kreeft: Milovat hříšníky, nenávidět hřích | **15**
- SM. Jordána Kuběnová OP: Přátelství s bl. Jordánem | **17**
- Fr. Jean-Michel Potin OP: Apoštolský génius Alana de la Roche | **19**
- Z nabídky nakladatelství Krystal OP | **22**
- Sdílet dar Slova. Nový web knihkupectví Oliva | **23**

Milí přátelé,

*Kéž nás pevný
krok naděje
stále drží a udrží
na poutní cestě
našeho kázání a kéž
přináší upraveně
radostnou zvěst,
jejímž základem je
milosrdenství Boží
a vaše!*

máme tu několik „začátků“, na jejichž začátku se sluší poděkovat. Nejprve poděkujeme Bohu za dar, jakým je pro nás i pro celý svět svatý Dominik, když začínáme slavit jubilejní rok 800. výročí jeho úmrtí, Dies Natalis. Hned další dík patří fr. Gabrielovi za mnohaleté velení mnohým číslům OPuscula! A čehože je toto děkování začátkem?

OPusculum je především časopisem české dominikánské rodiny a poskytuje nám tak společný prostor pro sdílení duchovního dědictví a aktuálních informací a pro společné studium. V roce 2021 se zde nově začnou rozvíjet tematické roviny, které nás (postupně) propojí s dominikánským řádem na celém světě a zároveň nás ukotví v konkrétních liturgických obdobích. Zvláštní důležitost bude přikládána oslavě jubilejního roku svatého otce Dominika. Každé číslo OPuscula tak věnujeme určitému tématu, které bude vztaženo i k učení a životu letošního jubilanta, svatého Dominika, a zároveň reflektováno v Sumě svatého Tomáše Akvinského (jejíž kompletní vydání v moderním překladu, na kterém se již pracuje, si provincie vytyčila do roku 2025, kdy, jak věříme, oslavíme 800. narozeniny andělského učitele).

Únorové číslo zahajuje tento „opus“ příhodným tématem – vzhledem ke všem novým začátkům, mimo jiné i začátku postní doby –, jímž je *milosrdenství*. Duben nám přinese *radost* (nejen velikonoční), červen otevře dveře *putujícímu kázání*, aby pak srpen mohl odpovědět na jeho vý-

zvu tématem *poslání*. Růžencový říjen vše podpoří *modlitbou* a závěr roku, který je zároveň i dalším novým začátkem, opřeme o *naději*.

Inu, začněme...

Kěž nás pevný krok naděje stále drží a udrží na poutní cestě našeho kázání a kéž přináší vpravdě radostnou zvěst, jejímž základem je – milosrdenství Boží a vaše!

šéfredaktorský začátečník SM. Guzmanová Valentová OP

Jubileum Dies Natalis

6. ledna 2021 bylo zahájeno slavnostní mši svatou v bazilice svatého Dominika v Boloni jubileum osmistého výročí od smrti našeho svatého zakladatele. Této bohoslužbě předsedal boloňský arcibiskup Matteo kardinál Zuppi, vedle mnoha bratří z provincie svatého Dominika byl přítomen i magistr řádu.

Záznam z této bohoslužby, informace o dalších bohoslužbách, o možnosti poutě po stopách svatého Dominika a o dalších akcích souvisejících s celorádovým jubileem lze nalézt na webu <https://dominicus800.op.org>. Příští velká bohoslužba v Boloni by měla být slavena 24. května, podle původního plánu by jí měl předsedat Svatý otec František.

Jak oslavíme toto jubileum v české dominikánské rodině? Začněme u toho, co můžeme dělat každý hned za jakéhokoliv stupně PES... Rozjímat o životě svatého Dominika z pramenů starých i nově vydaných. Tugwellův životopis, revidovaný nově vydaný překlad knihy otce Vladimíra Koudelky *Dominik – zvěstování Božího slova* a vyjdou snad další: revidovaný překlad *Libelu* blahoslaveného Jordána Saského, kniha *15 dní se svatým Dominikem* a další dominikánské pecky: např. knížečka o třech řeholních slibech od Humberta z Romans a životopis blahoslaveného Pierra Claverieho OP.

Nezůstaneme samozřejmě jen u knih, osobního rozjímání a prohlubování osobní zbožnosti. Objevil se nápad místních setkávání dominikánské rodiny, tak jen co to podmínky trochu dovolí, pojďme do toho!

Největší jubilejní akcí u nás by měla být návštěva magistra řádu s jeho sociem Miguelem Angelem del Rio, která by měla být korunována jeho účastí na růžencové pouti v Uherském Brodě 3. října 2021. Nyní se dává dohromady program pro krátkou návštěvu bratří Gerarda a Miguela, která by měla být na začátku října jak na Slovensku, tak v české provincii. O přesném

programu návštěvy vás budeme informovat. Z dalších zamýšlených akcí můžeme již nyní zmínit přednášku našeho švýcarského bratra Paul-Bernarda Hodela, která je plánována na 20. listopadu 2021 v rámci stálého studia v Praze.

A abychom pro tentokrát skončili něčím, co už je: jubilejní kartičky s modlitbou už putují. Pokud k Vám ještě nedoputovaly, napište si o ně!

fr. Lukáš Fošum OP

Dominikánský měsíc pokoje

Adventní dominikánský měsíc pokoje byl zaměřený na nám geograficky, jazykově i jinak blízkou Ukrajinu. Díky zapojení členů laických sdružení se podařilo vybrat dohromady 40.300 českých korun pro centrum pro osamělé a sociálně slabé děti ve Fastivu. Tato částka bude předána na účet polské provincie, který je pro tuto sbírku vyhrazen. Díky Vám všem, kdo jste se zapojili Vaší modlitbou. V Praze jsme vzpomněli na tento úmysl celořádkové solidarity zvláště při mši svaté 6. ledna 2021.

fr. Lukáš Fošum OP

Zpráva o klerikátu

I ve školním roce 2020/2021 jsou ve společném česko-slovenském klerikátu tři bratři. **Fr. Joachim Harazin** ze slovenské provincie (5. rok studia) a **fr. Václav Veselský** z české provincie (4. rok studia) pokračují v teologických studiích v dominikánském konventu ve francouzském Toulouse. **Fr. Tomáš Héczey** ze slovenské provincie (2. rok studia) pokračuje ve studiu na CMTF v Olomouci.

Během letních prázdnin se všichni klerici zúčastnili následujících aktivit: studijního týdne s fr. Efremem Jindráčkem v Olomouci, společných duchovních cvičení české a slovenské provincie pod vedením fr. Antonína Krasuckiho u trapistů v Novém Dvoře a několika dní společného klerikátního apoštolátu *OPravdivý klášter* v Olomouci. Slovenští bratři zbylý čas prázdnin strávili ve své provincii. Fr. Václav se kromě návštěvy rodiny aktivně zapojil také do letních misí ve Stráži pod Ralskem. Co se týče apoštolátu v aktuálním akademickém roce, fr. Václav se v Toulouse věnuje výuce

náboženství u voršilek, fr. Tomáš v Olomouci založil a vede společenství středoškoláků. Vánoce klerici strávili ve formačních konventech svých provincií, tzn. fr. Joachim a fr. Tomáš ve Zvolenu a fr. Václav v Olomouci.

Kvůli koronaviru nebylo možné v listopadu vykonat plánovanou návštěvu kleriků v Toulouse českým magistrem (fr. Gabriel) a slovenským submagistrem (fr. Samuel Lovás). Osobní setkání s kleriky, jakož i s formační radou toulouské provincie tak proběhla pouze prostřednictvím internetu.

*fr. Gabriel Malich OP
magistr kleriků*

Setkání YSOP 2021 v Madridu

Letošní setkání YSOP (Young Sisters OP – mladé sestry dominikánky) bylo již před mnoha měsíci naplánováno na termín od 8. do 10. ledna tohoto roku a mělo se konat v Madridu. Brzy však bylo jasné, a s postupem času stále jasnější, že akce kvůli koronaviru letos v Madridu určitě neproběhne. Zás

Foto: Sestry dominikánky

stupkyně DSE (Dominican sisters Europe), které setkání organizovaly, se proto rozhodly přenést ho do virtuálního světa na Zoom. To s sebou neslo vysoké technické nároky na zprostředkování překladatelských kanálů ve španělštině, angličtině a francouzštině, se kterými se však dokázaly sestry organizátorky bravurně vyrovnat. Osobní přítomnost sice nic nenahradí, ale díky tomuto kroku se mohly zúčastnit i další sestry, které by se jinak z různých důvodů do Madridu nedostaly. Tak tomu bylo i v případě českých sester – místo Madridu se dosadilo Brno, kde se sešly sestry z brněnské, pražské a bojkovické komunity a společně se účastnily programu.

Téma letošního setkání znělo ZNÁMKY DOBY V PŘEKRUČOVÁNÍ PRAVDY. Hlavními přednášejícími byla sr. Gemma Morató a fr. Timothy Radcliffe. V pátek 8. ledna následovala po modlitbě a krátkém představení

přednáška sestry Gemmy na téma Post-pravda. Následující den program pokračoval přednáškou o fake news a příspěvkem sr. Marie Monnet věnovaným Justice and Peace. V sobotu večer přednášel fr. Timothy Radcliffe o hledání pravdy v době falešných zpráv. Neděle byla vyhrazena především pro shrnutí obsahu přednášek, ke zpětné vazbě a sbírání návrhů na další činnost a směřování DSE.

Programu se zúčastnilo asi 35 sester pocházejících z nejrůznějších zemí a aktuálně působících v Evropě. Kromě přednášek proběhlo i několik setkání v menších jazykových skupinách, kde byla možnost diskutovat nad tématy, a také „společenský večer na dálku“, kde se mohly sestry poznávat i po jiných stránkách a vzájemně se tak obohatit a inspirovat. Zde je na místě poděkovat DSE za organizaci celé akce, brněnské komunitě za milé a pohostinné přijetí a sestrám zběhlým v angličtině za překlady.

S vámi, milí čtenáři, bychom se o tyto zážitky i nové poznatky chtěly podělit. Do dalších čísel chystáme např. přednášku fr. Timothyho Radcliffa. Prozatím pro vás sestra Štěpánka Šenkeříková připravila video z akce, abyste mohli nasát jedinečnou atmosféru, která se v Brně/Madridu vytvořila. Spolu s fotkami se na něj můžete podívat...

SM. Vincenta Vodáková OP

Odložení provinční kapituly laiků

V úterý 12. ledna 2021 se virtuálně sešla provinční rada laiků za účasti promotora pro laiky fr. Hyacinta Ullmana OP. Hlavním bodem jednání byla otázka konání odložené provinční kapituly laiků, která měla začít 21. ledna. Rada odsouhlasila nový termín 25. až 28. září se zahájením v pátek 24. září večer. Předpokládané místo konání opět v Praze u sv. Jiljí s ubytováním v hostelu bratří dominikánů. Nadále bude pokračovat příprava dokumentů pro kapitulu; pro předání podnětů a připomínek k návrhům zaslaným do sdružení byl stanoven nový termín 28. února 2021.

Provinční moderátor informoval radu o uhrazení schválených příspěvků: na web op.cz ve výši 30 tisíc Kč, na centrum sv. Martina de Porres ve Fastivu v rámci dominikánského měsíce pokoje ve výši 10 tisíc Kč a na Mezinárodní radu laických dominikánských sdružení (ICLDF) ve výši 8 tisíc Kč.

Příští online schůzka provinční rady je plánována na 9. března 2021.

Jiří Reginald Machačík

Stírat slzy z očí

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC 2.0)

O lumen Ecclesiae, světlo církve, zpíváme ke cti svatého Dominika. On sám by možná s tímto označením nesouhlasil, protože jeho jediným přáním bylo ukazovat na jiné, pravé Světlo, přivádět k němu druhé, menšit se, aby Ono mohlo růst. Ale jak by ten, kdo žije v životodárné Záři, celý se do ní noří a celý se jí dává proniknout, nemohl sám zářit, byť jen jejím odleskem? Jak jinak by se mohlo stát, že se v jeho stopách dodnes vydávají početné zástupy následovníků, kdyby nebyl světlem?

Nyní chceme tímto světlem znovu nasvítit naše životy, naše poslání, hlouběji je proniknout, lépe jim porozumět. Nechat ho zazářit i do těch temnějších koutů, kde se krčí naše pochybnosti, naše nedůvěra, náš strach, vystavit jeho světlu a teplu naše srdce, aby se rozehrála a více otevřela a mohla v nich přebývat pravá radost a velkodušnost, ona Dominikova radost z poznání Pravdy, Dominikova vášeň pro hlásání Slova, Dominikova pevná naděje, Dominikův soucit s trpícími, Dominikovo milosrdenství...

„Sotva se stal [Dominik] kanovníkem, byl mezi svými spolubratry v počkoře srdce poslední, ve svatosti života první. Byl pro ně tím, čím je hvězda pro putujícího pastýře, nebo ukazatelem cesty vedoucí k životu. Podobal se též libé vůni krásného letního dne. [...] Jako strom, který nese bohaté ovoce, nebo jako cypřiš, který se natahuje k nebi, prodléval často ve dne i v noci

v kostele ponořen v modlitbu. Protože věnoval téměř všechn svůj čas modlitbě a rozjímáním, téměř neopouštěl klášterní zdi. Bůh mu udělil zvláštní dar slz za hříšníky, za ubožáky a za zkormoucené. Bral si jejich neštěstí tak velice k srdci, že mu bylo možno jeho soucit vyčíst z očí.“ (*Jordán, Libellus 7. In: Vladimír Koudelka, Dominik. Zvěstování Božího slova, Krystal OP, Praha 2020, s. 59–60*)

„Vilém Petri, opat kláštera svatého Pavla, řekl: Nikdy jsem neviděl člověka, který by se byl tak často modlil a proléval při tom tolik slz jako Dominik. Když se modlil, volal tak, že ho bylo všude slyšet. Přitom říkal: ‚Pane, smiluj se nad svým lidem. Co se stane s hříšníky?‘ A tak po celé noci bděl a plakal a nařikal nad hříchy jiných lidí.“ (*Proces Toulouse 18. In: Vladimír Koudelka, Dominik. Zvěstování Božího slova, Krystal OP, Praha 2020, s. 83*)

O Dominikovi se jako o mnoha jiných svatých tradují různé zázraky, hrdinné skutky, velkolepé počiny. My bychom si ale více chtěli všimnout jiných zázraků – těch, které ve vnímavé duši člověka dennodenně koná Bůh: soucitu s trpícími, milosrdenství.

Latina používá pro milosrdenství výraz *miseriordia*. Kdybychom jej tudíž chtěli přeložit doslova, tak nám z toho spíš než milo-srdenství vyjde ztrápeno-srdenství. A právě tato ztrápenost povzbudila jednoho z Dominikových následovníků, svatého Tomáše, aby si položil otázku, zda něco takového je vůbec možné v Bohu. Jak dát dohromady, že nejvyšší milosrdný, ale také nejvyšší blažený Bůh by měl být zarmoucený nad neštěstím, které se děje ve světě? Pokud se podíváme na lidi, těm se stává, že neštěstí druhého člověka způsobí, že jsou i oni sami v srdci ztrápení nebo nešťastní, tak jako by to, co postihlo bližního, postihlo i je samotné. Neštěstí druhého v nich tedy vyvolá jakýsi citový pohyb. Nicméně u něj to nekončí. Vyvolá v nich také pohyb, kterým se rozhýbou k činu, a k bídě bližního se postaví tak, jako by to byla jejich vlastní. První fáze, onen citový pohyb, je milosrdenstvím afektivním, a ono druhé nazvěme milosrdenstvím efektivním, neboli účinným. Bohu se dá připisat jen ten druhý význam, totiž milosrdenství účinné, v něm se mu žádný člověk vyrovnat nemůže. Bůh je dobro, které se rozdává. Rozdává se zvláště hříšníkům a naplňuje je dary, které překonávají každou bídu.

Pokud bychom hledali příklad afektivního milosrdenství, které je prováděno tím efektivním, musíme se podívat někam mezi Boží přátele. Hledáme někoho, kdo je na cestě, na cestě s Bohem, ale ještě nedošel do nebeské vlasti, kde už není možné být zarmoucený, protože tam Bůh setře každou slzu z očí. Jedním z takových přátel je jistě svatý Dominik – jeden z nás. Kéž se důvěrněji sblížíme s oním „světlem církve“ a po jeho vzoru se horlivěji vydáme následovat a šířit pravé Světlo, Dobro, které se rozdává!

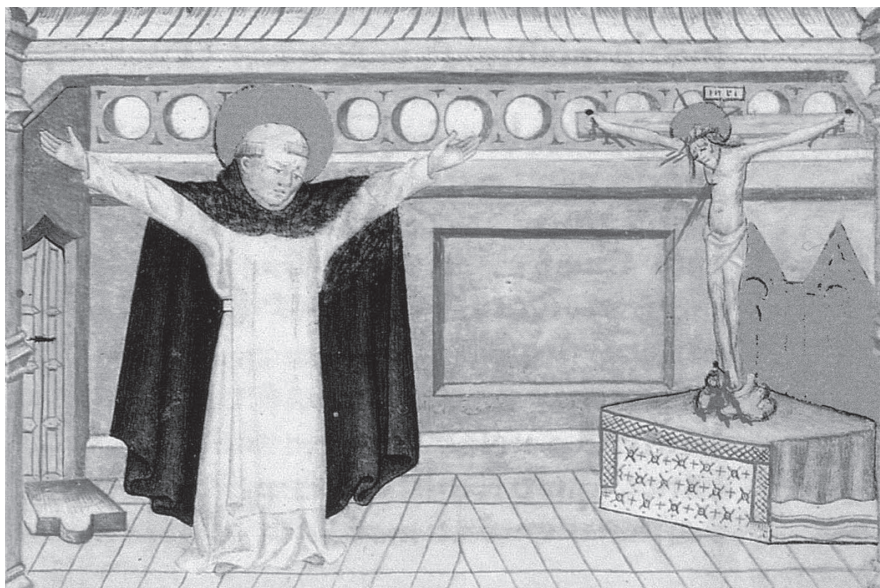
red.

Být milosrdný po vzoru Trojjediného

Víme, že všechny Boží vlastnosti jsou reálně identické. To tedy znamená, že Boží milosrdenství a spravedlnost jsou totéž – to by nás nemělo překvapovat. Jak si ale poradit s výzvou: „Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5, 48)? Jak takovou dokonalost Boha napodobovat? Vždyť u nás smrtelníků se většinou spravedlnost a milosrdenství vylučují. Zkusme se podrobněji podívat na „technologie“ Božího soudu a spásy, tedy odsouzení, potrestání hříchu a zároveň jeho odpuštění, jak ji Nikodémovi i nám zjevuje Ježíš v Janově evangeliu.

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamílovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé“ (Jan 3, 16–19).

Otec nemá nic co do činění se souzením a posuzováním, neposílá Syna soudit, nýbrž spasit, zachránit svět. Jediné, co Bůh činí, je fascinující na-

bídka spásy, úchvatný projev lásky vůči stvořenému světu a člověku. Zlo je v tom, že lidé podanou otcovskou Boží ruku nepřijímají, že nejsou věrni své vlastní identitě a neodpovídají Otci jako synové v Synu. Tím, kdo ve skutečnosti vynáší soud, je člověk, který zavrhuje Ježíše, a tím pádem i Boha, což však nevyhnutelně znamená také soud nad Božím obrazem, tedy nad člověkem samotným.

Bůh spravedlivě soudí; nesoudí však stejným způsobem jako lidé; Trojjediný je jednak mírou každého spravedlivého soudu, jednak je sám věčným soudem stejně jako světlo, které září, ale nikomu nebrání, aby se před ním skryl; které může být přijato, nebo nepřijato. V Trojjediném opravdu není ani nejmenší stopa zla, je v něm pouze světlo, tedy plnost bytí, dobra, pravdy, krásy, a není zde žádný stín (srov. Jak 1, 17).

Toto láskyplné a nesmírně velkodušné jednání Boha, který odpouští, aniž by hleděl na „utržené rány“, je pro křesťany zákonem a jedinou pravou mírou zbožštění. Kdo se s tímto milosrdenstvím spodobuje, není souzen; kdo odmítá být milosrdný po vzoru Otce, Syna a Duchu svatého, sám sebe odděluje od pramene života a blaženosti.

Kdo chce dojít spásy – zbožštění, musí napodobovat Boha, který nemá nic společného se zlem hříchu, dokonce ani to, že by ho trestal a soudil tak, jako soudí rozhněvaný člověk. Cožpak neplatí, že se spodobujeme s Otcem tehdy, když vůbec nesoudíme? Nedopadne naše souzení druhých v posledním důsledku na naši vlastní hlavu (srov. Mt 7, 1–5)? Nestáváme se dokonalými po vzoru našeho nebeského Otce, když milujeme i vlastní odpůrce a nepřátele (srov. Mt 5, 43–48)? Když na sebe bereme jejich hříchy, jako by byl náš vlastní, když jejich hříchy dokonce považujeme za náš vlastní, když ho na sobě odsuzujeme, když za své přátele pokládáme svůj život (srov. 1 Jan 3, 16; Jan 15, 13)? Tato Boží láska – nepřekonatelně zjevená a lidským způsobem naplněná na kříži – je pro nás skutečným zákonem a mírou zbožštění.

Kdo se takto spodobuje se Synem a v něm také s Otcem a Duchem svatým, není souzen. Kdo Syna nenapodobuje, je již odsouzen.

Láska Boha Otce, Syna a Duchu svatého je nejen divukrásná, ale také strašlivá a děsivě mocná. Milosrdenství Boží není slabostí, nýbrž přemírou síly, bytí, lásky a dokonalé svobody. Kdo ob stojí tváří v tvář této všemoci lásky, která je jako oheň a která je silnější než smrt (srov. Pís 8, 6)? Tento žár spaluje všechno, co není ohněm, všechno, co není v člověku proměněno, darováno, směněno za milosrdenství.

O výpisky z knihy C. V. Pospíšila Jako v nebi, tak i na zemi (s. 502–505), Krystal OP – Karm. nakl. 2007, se podělila Eva Imelda

Milosrdenství v Sumě sv. Tomáše

STh II-II, q. 30

Tématu milosrdenství je v Sumě věnována jedna otázka o čtyřech člancích. Než se podíváme na jejich obsah, je užitečné se rozhlédnout, v jakém kontextu stojí tato otázka v celku Sumy (speciálně druhé části druhého dílu, *Secunda secundae*, která se věnuje morálce):

Láska *caritas* (božská neboli teologální či teologická láska, q. 23–26) se projevuje *milováním* (q. 27) – to je její hlavní úkon. Vnitřní účinky milování jsou *radost* (q. 28), *pokoj* (q. 29) a *milosrdenství* (q. 30). Vnější účinkem je *dobročinnost* (q. 31), jejímž speciálním projevem je *almužna* (q. 32). Určitou formou almužny pak je *bratrské napomenutí* (q. 32).

Milosrdenství je tedy účinek milování, což je zase úkon lásky. Když je ale milosrdenství pouhý „účinek“, můžeme vůbec mluvit o ctnosti? Tuto otázku si Tomáš klade ve třetím článku naší otázky. A právem! Pokud se nám někdy stalo, že jsme byli pohnuti milosrdenstvím, zkusme se zamyslet nad tím, co se v nás vlastně hnulo. Byla to smyslová emoce, nebo rozum? Pokud by byly zaangażovány jen smysly, byla by to vášeň, jakýsi smyslový reflex, který najdeme i u některých zvířat. Kdyby se naopak jednalo jen o výkon rozumu (a vůle řízené rozumem), chybělo by tu to „milé srdce“ z českého slova „milosrdenství“. Zdá se tedy, že na milosrdenství se podílí nižší i vyšší část člověka: smyslová afektivita i rozumová část.

Pokud převládá afekt, může dokonce zatemnit rozum a vést např. k nespravedlivému úsudku. Vidíme ubohou matku s uplakaným dítětem v náručí, která nám vypráví neuvěřitelný příběh o ujetém vlaku a ztracené peněženke. V záchvatu milosrdenství ji necháme přespát u sebe doma, odkud se rychle vytratí i s naší peněženkou, počítačem a šperky po babičce. To je příklad milosrdenství, které zůstalo u emocí a nepozvalo na poradu rozum. Nebo stačí, že nespravedlivě nadržuji tomu, kdo dokáže lépe „hrát na city“. V tom případě nelze mluvit o ctnosti, a to nejen když to špatně skončí. Hlavním definičním znakem ctnosti je totiž právě to, že se řídí rozumem, případně Božím rozumem (v případě vlitých ctností). Rozum jaksi „umravňuje“ náš spontánní afekt a dává mu punc mravní ctnosti.

Čeho se však tento afekt týká? Milujeme-li někoho láskou *caritas*, nemusí v tom být ani špetka milosrdenství, protože našemu milému nic nechybí, je dokonale spokojený, není proč se nad ním slitovávat. To nás vede k úvahám, jimž se Tomáš věnuje v článku 1: je pohnutkou milosrdenství nějaké zlo u toho, nad nímž se slitováváme? Zdá se, že ano. Není však zlo

jako zlo. Ne každé zlo vyvolává milosrdenství – některé vyvolává spíš odpor a rozhořčení, ne-li rovnou hněv, jiné zase úlek, hrůzu, strach.

A zde se Tomáš ukazuje jako vynikající analytik duševních stavů (psychoanalytik ☺). Podle něj totiž milosrdenství vzbuzuje jen to zlo, které postihne druhého člověka nezaslouženě, proti jeho vůli, neočekávaně, náhodně. Takové ovšem není zlo viny – o to si koleduje člověk sám. Proto v nás hříšníci obvykle vzbuzují spíš zlost než milosrdenství. Ale pokud si všimneme, že i vina v sobě má určitý díl trestu, který se snáší na hlavu hříšníkovi, aniž by si to přál, pak můžeme v hříšníkovi vidět ubožáka stíženého pohromou, můžeme plakat nad jeho údělem jako svatý Dominik a prokazovat mu milosrdenství.

Pak je tu zlo, které vzbuzuje spíš hrůzu, zděšení, strach. Většinou se tak děje, když nějakým zvlášť krutým zlem trpí naši nejbližší. Zraní-li se vážně moje dítě, jme mě hrůza, jdou na mě mdloby, na soucit vůbec není čas. Jestliže však vidím v televizi podobně zraněné dítě z Chorvatska postiženého zemětřesením, vzbudí to ve mně soucit, hned otvírám elektronickou peněženku a zvažuji možnosti mé dobročinnosti. Čím to je, že v případě utrpení cizích lidí dokážeme vzbudit v nás to nejlepší z ctností, zatímco u nejbližších nám ctnost vypovídá službu a je tu místo jen pro smyslové afekty? Tomáš zná odpověď, která by opět obstála i v dnešní psychologii. Své nejbližší totiž pocítujeme jako součást sebe sama. Dolehne-li na nás (nebo na ty, které jsou součástí nás samých) nějaké kruté zlo, cítíme bolest, hrůzu, ale není tu místo pro milosrdenství. Milosrdenství má totiž prostor jen tam, kde jde o druhé.

Toto tvrzení se ale hned v dalším článku (2) silně otřese. Tomáš se v něm ptá, zda je příčinou slitování také nějaká bída, nouze, nedostatek (těžko přeložitelný *defectus*) ve slitovníkovi. Námitky tvrdí, že tomu tak nemůže být už proto, že nejvíc milosrdný je přece Bůh, v němž žádná nouze ani nedostatek není! A naopak ti největší ubožáci mají ke slitování s jinými daleko. Zvláště ti, kteří trpí ponížením nebo pohaněním, nemají na milosrdenství k druhým ani pomyslení.

A přesto se dá říct, tvrdí svatý Tomáš, že pravé milosrdenství, *miseri-cordia*, vyvěrá ze srdce (*cor*) stíženého bídou (*miseria*). Čeština něco takového neumí vyjádřit, proto si pomáhá „milým“ srdcem. Ve skutečném milosrdenství, které není jen velkopanskou okázalostí, je jakýsi smutek, stres, tíseň, kterou se snaží slitovník zmírnit skutkem milosrdenství. Pokud se tím nebožákova situace vyřeší, spadne mu „kámen ze srdce“.

To ukazuje na podivuhodnou spjatost lidí mezi sebou – tak úzkou, že dokonce i utrpení cizích lidí pocítujeme jako svoje. To se děje dvojnásobem: buď je příčinou láska, a pak milující pocítuje bolest přítele rovnou jako svou vlastní. Nebo to způsobuje reálná jednota. Jsme jedné přiroze-

Foto: Archiv OP (Amiculum)

nosti s ostatními lidmi, jsme jedno Boží stvoření i s němou tváří (s koťátko obzvlášť ☺), pociťujeme jednotu s celkem světa a přírody. A právem. Tvoříme jednotu, neobstojíme jedni bez druhých, to, co se teď děje jim, může se lehce přihodit zítra nám.

Odpověď na první námitku je lakonická: Bůh se slitovává z lásky, nako-lik nás miluje jako něco svého.¹ Na druhou a třetí také není těžké odpově-ďet: Toho, kdo je příliš zatížen vlastním zlem, obsadí silnější vášně, než je milosrdenství, které ke své práci potřebuje klid a rozvahu rozumu.

Na začátku naší úvahy jsme se s Tomášovým 3. článkem ptali, zda je vůbec milosrdenství ctností, neboť ostatní dva vnitřní účinky lásky (resp. jejího úkonu, milování) ctnostmi nejsou. Jak *radost*, tak *pokoj* plynou samovolně a lehce z lásky jako voda z pramene. Milosrdenství však přichází na scénu ve chvíli, kdy radostný a pokojný proud lásky narazí na překážku v podobě bídy, nedostatku u druhého, a kdy tuto situaci člověk prožívá alespoň do určité míry jako svou vlastní tíseň. V tu chvíli musí vzbudit mravní úsilí speciálně zaměřené na překonání zla, aby se s touto situací vypořádal. Podaří-li se proudu lásky opakovaně tyto překážky překonávat, duše si nejen zachová radost a pokoj náležející přirozeně lásce, ale ještě získá novou krásu, ctnost milosrdenství. Tak jako potok kličkující v meandrech a skáka-jící přes kameny je krásnější než rovný, regulovaný tok bez překážek.

Milosrdenství je tedy ctnost, a zdá se dokonce, že je nejvyšší ze všech ctností (čl. 4). Vždyť co může být větší než oběť Bohu, a přesto Ozeáš i Matouš říkají: „Milosrdenství chci, a ne oběť“ (Oz 6, 6; Mt 12, 7). A Lukáš doporučuje právě tuto ctnost jako cestu k podobnosti s Bohem: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6, 38). Avšak podle Apoštola (Kol 3, 12–14) je i milosrdenství převyšeno teologální láskou. Klíč je v tom, že milosrdenství se vždy sklání: k tomu, kdo je potřebný, komu může prospět. Bůh je nejvyšší milosrdný proto, že vzhledem k němu je veškeré tvorstvo v postavení potřebného. Není nic a nikdo, kdo by nepotřeboval jeho dobrodiní. Napodobovat jeho milosrdenství můžeme a máme, ale nikdy se nám nepodaří dosáhnout toho statutu, aby celé naše bytí bylo milosrdenstvím, jako je tomu u Boha. Milosrdní můžeme být jen částečně, k těm, kdo trpí nějakým nedostatkem. Avšak k Bohu, ale i andělům a lidem, kteří stojí jaksi nad námi a jsou v určitém ohledu našimi dobrodinci, se máme vztahovat úctou, láskou, vděkem, a k Bohu samotnému klaněním. Být spojen s vyšším bytím je ještě vznešenější než se sklánět k nižším. A proto říká Pavel (1 Kor 13) o Boží lásce, že je nejvyšší ze všech ctností. Milosrdenství – ačkoli je nejvyšší ctností, kterou můžeme projevit ve vztahu k bližním, neboť každý je nějak potřebný – je pouze jejím účinkem.

Eva Imelda Fuchsová

Pozn.

¹ Otázka pro pozorné čtenáře: Odpověděl Tomáš skutečně a úplně na danou námitku?

Milovat hříšníky, nenávidět hřích

Je možné uvést v soulad proklínací žalmy s příkázáním o lásce k nepřátelům?

U hříšníků můžeme uvažovat dvě věci, totiž přirozenost a vinu. Na základě přirozenosti, kterou mají od Boha, jsou schopni blaženosti, na jejímž společenství se zakládá božská láska... proto mají být milováni božskou láskou...

Na druhé straně, jejich vina se protíví Bohu a je překážkou blaženosti. ... Na hříšnicích totiž máme nenávidět, že jsou hříšníci, a milovat, že jsou lidé schopní blaženosti. A tak je vpravdě milujeme božskou láskou kvůli Bohu.

... nenávidět něčí zlo a milovat jeho dobro mají stejný důvod...

... hřešícím přátelům se nemají odnímat dobrodiní přátelství, pokud je naděje na jejich nápravu. A máme jim více pomáhat, aby znovu získali ctnost, než aby znovu získali jmění, jestliže ho ztratili, neboť ctnost odpovídá povaze přátelství více než peníze.

Námítka: *Ale svatí přejí z lásky hříšníkům zlo, jak se říká v Žl 9, 18: „Ať se hříšníci obrátí do pekla.“ ...*

Odpověď: *Tato přání, jež se nacházejí v Písmu svatém, lze chápat trojím způsobem: Za první jako předpověď, ne jako přání, takže „ať se hříšníci obrátí do pekla,“ znamená: „[V budoucnu] se tam obrátí.“ – Za druhé jako přání, přičemž touha žádajícího se netýká trestu lidí, nýbrž spravedlnosti trestajícího ... Neboť ani Bůh „se netěší ze zahynutí živých“, jak se říká v Mdr 1, 13... – Za třetí jako přání, jež se vztahuje k odstranění viny, ... totiž aby byly odstraněny hříchy a lidé mohli žít. (Sth II-II, q. 25, a. 6)*

Svoje bližní musíme milovat – a všichni jsou to hříšníci. (Od Kristova nanebevstoupení a Mariina nanebevzetí se na této zemi žádný jiný druh lidských bytostí nevyskytuje.) Proto musíme milovat hříšníky, tj. milovat konkrétní osoby, které jsou hříšné. „Miluj hříšníka, měj v nenávisti hřích.“ To je jasné – tak jasné, že to svatý Tomáš považuje za samozřejmost.

Ale v hříšníkovi nacházíme různé prvky či rozměry. Jeho přirozenost je naplánovaná, chtěná, milovaná a stvořená Bohem, který ji předurčil pro nebe jako součást společenství svatých; přirozenost hříšníka tedy musíme milovat. Ale o hříchu a vině to neplatí, ty milovat nemáme.

Mezi oběma částmi výroku „miluj hříšníka a měj v nenávisti hřích“ nejenže není protiklad, ale ani napětí – hřích máme dokonce nenávidět právě proto, že milujeme hříšníka. Je to stejné, jako když nenávidíme rakovinu, protože milujeme život těla, který ona zabíjí. Proto „nenávidět něčí zlo (znamená) milovat jeho dobro.“

Proto se, po Kristově vzoru, nemáme hříšníkům vyhýbat, ale máme je vyhledávat, a to dokonce i tehdy a *zvláště* tehdy, když propadají hříchu – stejně jako když dobrý pastýř hledá ztracenou ovci nebo rodič ztracené dítě. Máme-li svým bližním pomoci, aby znovu získali jmění, jestliže ho ztratili, mnohem víc jim máme pomáhat, aby znovu získali ztracenou ctnost. Bůh je lékař a my jeho pomocníci, a tento svět je jeho nemocnice.

Jak je možné modlit se proklínací žalmy, ve kterých se na nepřátele svolávají kletby? Ale to přece neznamená, že bychom měli přát zlo hříšníkům. Našimi nepřáteli jsou hříchy, nikoli hříšníci. Svátý Tomáš nám ukazuje tři způsoby, jak je možné proklínací žalmy použít: (1) spíš jako varování a pro rockou předpověď než jako přání – jako varování především pro nás samotné (vzpomeňme na třísku a trám v Mt 7, 3–5); (2) jako oslavu Boží spravedlnosti a dobroty, nikoli lidského zla; (3) jako prokletí hříchu (především našeho vlastního), nikoli hříšníka (nás samotných!).

Třetí způsob je nejužitečnější. Oni „hříšníci“ a „nepřátelé“ jsou alegorie, zosobnění našich vlastních hříchů, které jsou nejhoršími nepřáteli nás samotných. Jsou to také alegorie démonů, zlých duchů, kteří nás k hříchu svádějí. Toto dvojí jsou naši nejhorší nepřátelé, které máme skutečně nenávidět a přát jim, aby byli zničeni. Zápasíme se zlem, bojujeme s ním, ale „nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla“ (Ef 6, 12).

*Peter Kreeft, Practical theology, Ignatius press, San Francisco 2014, s. 164
přeložila SM. Krista Chládková OP*

Když skládáme dominikánské sliby, prosíme o milosrdenství Boha i bratry. Jen díky důvěře v milosrdný pohled, odpouštějící oko, si můžeme troufnout žít pospolu. Vyžaduje to dostatek času, abychom mohli sdělit, kdo jsme, a naučit se, kdo jsou naši blízcí. Potřebujeme čas, abychom v očích druhých objevili, že máme svou hodnotu a že náš život je ucelený a smysluplný. Být milován znamená být viděn určitým způsobem: jako víc než užitečný, víc než zábavný a víc než žádoucí. Znamená to být viděn ne jako objekt, ale jako subjekt, jako někdo, kdo hledí vstříc. ... Je to odpočinutí od showbyznysu všedního dne, od diváctví, od nasazených masek a prázdných her. Je to odpočinutí v tichu druhého, pro něž nejsem jen někdo „jiný“, ale jiné „já“. (Timothy Radcliffe OP, Proč být křesťan?, Krystal OP, Praha 2017)

Přátelství s bl. Jordánem

V únoru si připomínáme ještě další výročí „Dies natalis“ – 13. února slavíme památku blahoslaveného Jordána Saského, jenž se před 800 lety stal po svatém Dominikovi druhým generálním představeným řádu.

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC 2.0)

Když se někteří z mých přátel dozvěděli, že jsem při obléčce dostala jméno Jordána, zajásali a vzhledem k tomu, že o blahoslaveném Jordánovi Saském neměli tušení, říkali „to je krásné, že dominikánky dávají jméno podle řeky Jordán, která je tak bohatá na symboly.“ Tyto své přátele jsem tedy s blahoslaveným Jordánem seznámila a s vámi bych se ráda podělila o několik impulzů, jimiž Jordán zavláží mou duši.

Z textů, které Jordán napsal, ale i z těch, které jsou napsány o něm, je víc než patrná Jordánova vnitřní svoboda pramenící z života s Bohem a z života žitého ve stopách svatého Dominika. A z těchto základních pramenů svého života mě Jordán postupně a s jemností sobě vlastní učí čerpat.

V jednom z dopisů (XLI) Jordán píše Dianě: „Čti to Slovo ve svém srdci a rozjíměj ho ve své mysli, ať Ti zesládně v ústech jako med. O tom Slově

uvažuj a přemítej, ať v Tobě zůstává a přebývá s Tebou navždy.“ Z Jordánových úst nezní tato rada, určená nejen blahoslavené Dianě, jako pouhá zbožná fráze, protože sám Jordán byl proniknut Slovem a jeho texty jsou Božím slovem doslova protkány. Tímto mě Jordán zve k zakotvenosti v Božím slově a k autentickému životu.

V úvodu „Knížky o počátcích řádu“ Jordán vysvětluje, proč se rozhodl písemně zaznamenat vznik a počátky řádu. *„Aby se totiž bratři, kteří v budoucnu vstoupí do řádu, mohli dozvědět, jak vznikl.“* Sepsáním tohoto dílka mě Jordán učí důležitosti znát svou osobní, řádovou, komunitní historii... znát své kořeny, z kterých je možné růst.

V jiném dopise (XII) Jordán Dianě píše: *„Modli se za mě často a usilovně k Pánu, protože to velice potřebuji pro své mnohé chyby a sám se modlím zřídka.“* Je pro mě velkým povzbuzením, že si je Jordán vědom svých slabostí a že o nich píše. A také že prosí o modlitbu, což dělá téměř v každém dopise, svěřuje Dianě a boloňským mniškám všemožné úmysly a spoléhá na jejich přímluvnou modlitbu. Těmito slovy mě Jordán vede k přijetí vlastní křehkosti a povzbuzuje mě k přímluvné modlitbě.

Jedním z výrazných Jordánových rysů je horlivost pro spásu duší, která podle něj není vyhrazena pouze bratřím, ale lze ji naplno žít i za zdmi klauzury, což dokládá slovy blahoslavené Dianě (dopis IV): *„Tvě setrvávání v klidu kláštera a mé putování po světě je rovnocenné dílo z lásky k Němu.“* Takto i mě Jordán dodává

odvahy k věrohodnému žití charismatu svatého Dominika, a to jako mnišce žijící ve skrytosti.

Další Jordánovou charakteristikou, která vyplývá především (ale nejen) z jeho dopisů, je jeho ryzí přátelství, které se nebojí vyjádřit něžnými, otevřenými a důvěrnými slovy, ať už se jedná o přátelství s Dianou, nebo Jindřichem Kolínským.

Jsem velmi ráda, že i se mnou Jordán navázal důvěrné přátelství, že mě něžně a laskavě na mé plavbě do Božího království na dominikánské vlně doprovází.

SM. Jordána Kuběnová OP

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC 2.0)

Apoštolský génius Alana de la Roche

V řádu je dnes víceméně uznáváno, že dominikáni nejsou „vynálezci“ růžence. Přesto snad na světě není dominikánského konventu či kostela, v němž by chyběl obraz Panny Marie s Dítětem na klíně, kterak s královskou grácií podává růženec svatému Dominikovi či svatě Kateřině Sienské. Růženec je dominikánský. Avšak kdy přesně se jím stal?

Dlouhá historie

Počátky růžence se ztrácí v hlubinách křesťanské modlitby. Ta sahá až k andělskému pozdravení: „Zdrávas, milostiplná“. Je obtížné historicky pojednat její nejstarší vrstvy; přebývá v srdcích prvních učedníků a prvních komunit. Psát dějiny nějakého druhu zbožnosti znamená pát-

rat v srdcích lidí, což je úkolem nesnadným. Tím spíše, bereme-li v potaz, že *Zdrávas Maria* dostává svou definitivní formu kolem Tridentského koncilu. Patnáct století recitování a utváření modlitby, která je po *Otčenáši* tou nejužívanější (a dokonce ani potom není vše zcela vyjasněné).

Historické pojednání opírá své počátky o formy, které jsou více či méně ustálené a obecné. Pro orientaci lze předložit několik základních bodů. Ve 4. století svatý Pavel poustevník odhazuje kamínky a počítá tak modlitby. Invokace, navíc počítané a symbolizované vnějším úkonem, jsou tedy již součástí života modlitby. Potom je zde východní hymnus *Akathist* v 6. století. Otec Régamey OP o něm říkal, že v něm jde o „samotnou skutečnost našeho růžence“: *Zdrávas Maria* či *Raduj se Maria* 144x radostně pronášené spolu s aklamacemi.

Na počátku druhého tisíciletí přichází (původně jistě východní) tradice provázku s uzly. Je nazýván *paternosterem*, což ostatně připomíná primát, kterému se i v této době těšila *Modlitba Páně*. V tomto období se též obje-

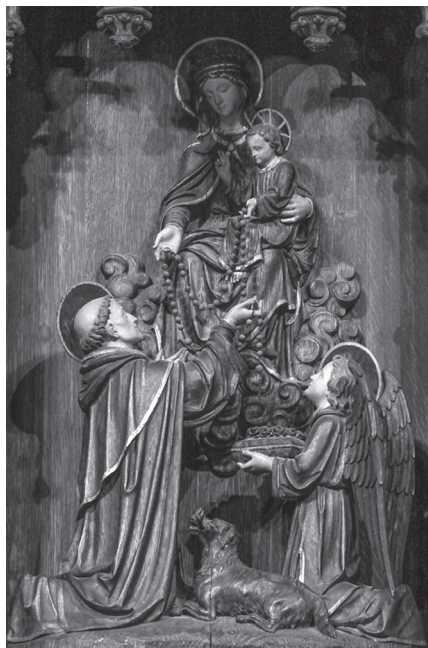

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC 2.0)

vuje idea „věnce růží“ (*chapelet, rosenkranz* atd.), který rytíři a trubadúři nabízejí svým dámám. Koho poprvé napadlo takový věnec růží nabídnout Paní, která je ze všech první? I zde se ztrácejí vzpomínky, nikoliv však zvyk samotný.

Naopak dobře víme o cisterciáckých mniškách diecézí Trevír a Magdeburg, jakož i později o kolínských a trevírských kartuziánech, kteří jako jedni z prvních provozují růžencová rozjímání prokládaná *Otčenáši* a *Zdrávasy*. Radostný hymnus *Akathist* je tak zvnitřňován v evangelijních meditacích.

Růženec a dominikánská reforma

Již delší dobu je tato modlitba součástí života dominikánů. Blahoslavený Rajmund z Kapuy vypráví o vztahu svaté Kateřiny Sienské k *Andělskému pozdravení*, které se už v pěti letech modlívala, když šla v domě po schodech (dle Rajmunda měla na každém schodu pokleknout a pomodlit se *Ave*). Jsou známa též zobrazení zrněk zavěšených na opasku na hrobech bratří. Chceme-li však pochopit, proč modlitba natolik starobylá, bohatá co do zdrojů a svého větvení, přechází od 15. století do rukou bratří kazatelů, je třeba vstoupit do hnutí dominikánské reformy, která se v té době šíří na severu Francie.

Foto: Sestry dominikánky

V roce 1457 je dominikánská reforma za přítomnosti provinciála Francie a místního biskupa uvedena do konventu v Lille. Ve stejném roce magistr řádu ustanovuje reformovanou kongregaci Holandska (zahrnující konventy Lille, Rotterdam, Kalkar, Gand, Haag a Brusel), která je roku 1459 uznána generální kapitulou. O rok později odchází jistý mladý dominikánský student, Alan de la Roche, z morem zasažené Paříže a právě na severu Francie objevuje mystiku dominikánské reformy.

Prožívá různé vize, které – už jako vyučující – sdílí i na svých kurzech. Jeho akademická dráha (lektor konventu v Douai roku 1464, profesor teologie v Gandu a potom v Rostocku v letech 1468–1469, teologický licenciát roku 1473, doktor a magistr posvátné teologie roku 1474) jde ruku v ruce s jeho šířením Žaltáře Panny Marie (*Psalterium Mariae Virginis*), jenž byl aktuální formou modlitby *Ave Maria*.

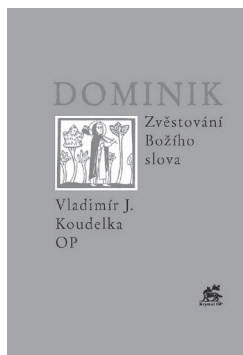
Douai 1470

Geniálním tahem, který modlitbu růžence připoutává k dominikánům, však bylo vytvoření unikátního a nového bratrstva (nazvaného Bratrstvem Panny Marie a sv. Dominika) roku 1470 v Douai. Jde o klasický model středověkého bratrstva: člen vstupuje zápisem do seznamu, v němž je materiální a sociální solidaritou propojen s množstvím spolubratrů. Avšak rozhodnutím Alana de la Roche už nemá jít jen o zapsání v sociálním smyslu, ale v duchovním, a má být tedy zdarma. Zapsat se může osoba odkudkoliv. Seznam se stává „Knihou života“. K odpustkům se přidává i ochrana před hříchem, ale též před „bleskem, hromem a lupiči“. Jedinou povinností je každotýdenní praxe modlitby Žaltáře Panny Marie. Vikář holandské kongregace vyhlašuje, že členové bratrstva „mají účast na duchovních dobrech bratří (řádové) reformy“.

Úspěch je fantastický. V Kolíně je řeč o 5 000 zapsaných roku 1476 (bratrstvo založené v řádovém kostele roku 1475), o rok později pak již o 50 000; podobným tempem se bratrstva šíří po celém regionu. Nebývalý úspěch znamená, že fr. Alan musí věc vysvětlovat. Dochovaly se nám tak dva texty z roku 1475 považované otcem André Duvaalem OP za historicky nejhodnotnější: *Knih a nařízení zbožného bratrstva* a také *Tractatus*. Bezplatnost, duchovní solidarita, svoboda – prvky přinesené Alanem de la Roche – jsou klíčové pro pochopení úspěchu dominikánského růžence. Na intuicích bretaňského spolubratra pak bratři kazatelé stavěli i v následujících stoletích.

fr. Jean-Michel Potin OP
přeložil a upravil fr. Metoděj M. Němec OP

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

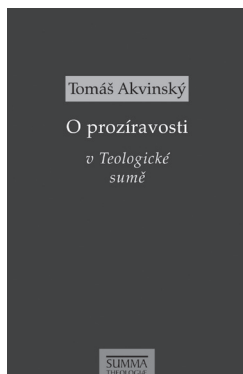

Vladimír J. Koudelka OP: **Dominik. Zvěstování Božího slova**

Kdo byl zakladatel Řádu bratří kazatelů svatý Dominik? Na jakých principech založil svůj řád a co odkázal svým následovníkům? Osobnost svatého Dominika a jeho dílo přibližuje publikace vycházející z historických pramenů: z nejstarších stanov řádu, papežských dokumentů, životopisných děl, legend a svědectví zaznamenaných při kanonizačním procesu. Autor sestavuje dostupné údaje tak, aby vykreslil hlavní rysy Dominovy osobnosti a přiblížil čtenáři soulad mezi jeho životem a dílem.

brož., 160 s., 190 Kč

*přeložila Terezie Brichtová OP,
revize překladu Jana Maroszová*

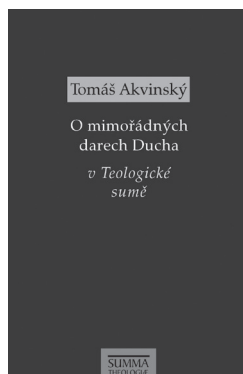

Tomáš Akvinský: **O prozíravosti v Teologické sumě**

Traktát o prozíravosti (STh II-II, q. 47–56) rozvíjí a konkretizuje základní nauku o kardinálních ctnostech, jak je vyložena v Prima secundae, hlavně v otázkách 55–61.

brož., 152 s., 180 Kč

překlad, úvod a poznámky Tomáš Machula

Tomáš Akvinský: **O mimořádných darech Ducha v Teologické sumě**

V této části Sumy (STh II-II, q. 171–178) Tomáš pojednává o charismatech, tedy mimořádných darech Ducha svatého, které jsou dány některým křesťanům k užtku celé církve.

brož., 140 s., cca 170 Kč

překlad, úvod a poznámky Tomáš Machula

<https://krystal.op.cz>

Sdílet dar Slova

Nový web knihkupectví Oliva

Jak je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Siónu: „Bůh tvůj kraluje!“ (Izaiáš 52, 7)

Milí přátelé,

v tomto roce oslavujeme osmisté výročí úmrtí našeho zakladatele svatého Dominika. U počátků řádu byl Dominikův soucit s trpícími a hladovějícími, touha odstranit nouzi bližního, a to nejen hmotnou, ale především duchovní. Proto Dominik vysílá své bratry do světa, aby šli k těm, kdo trpí nevědomostí a hladovějí po Slově. A připravit se na to mají modlitbou a studiem, rozjímáním a osvojováním si Slova. A tak se po staletí dominikáni noří do Knihy a zahloubávají do knih, aby se připravili na kázání Slova, a sepisují a vydávají knihy, aby se o dar Slova mohli dělit s druhými.

V prvním čtení mše svaté ze slavnosti svatého Dominika zaznívají působivá slova *Jak je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu...* Co jsou to ony „nohy posla“? Možná bychom si pod tímto obrazem mohli představit všechno, co nám pomáhá kázat, vyjít za druhými a oslovit je. Třeba i naše knihy, naše vydavatelství a knihkupectví a stále více také digitální technologie.

Naše knihkupectví Oliva se už dlouho potýká s problémem zastaralého webu. Dnes, kdy se kvůli koronaviru většina nákupů přesouvá do online prostředí, je to zvlášť nemilé. Na nový web ovšem nemáme dostatek prostředků. Proto bychom rádi při příležitosti jubilea nadělili Olivě dárek, z něhož bychom mohli mít radost a užitek všichni, celá dominikánská rodina a také naši čtenáři. A protože jsme žebravý řád, nezbyvá nám než prosit a doufat. Bylo by krásné, kdybychom, až se za jubilejním rokem ohlédneme, mohli vidět něco zcela konkrétního, čeho se nám podařilo společně dosáhnout a co nám bude pomáhat v našem bytí pospolu a sdílení slov.

Dovolujeme si pozvat vás k této konkrétní formě oslav jubilea, do níž se lze zapojit modlitbou, nabídkou nápadů, pomoci a kontaktů a také finančně.

Pomozte nám prosíme, aby naše „nohy posla“ nekulhaly :-)

Váš Krystal OP

číslo účtu pro finanční příspěvky 2105992658/2700 var. symb. 999

Co by vás ještě mohlo zajímat:

- Tříkrálové kázání fr. Lukáše Fošuma OP k jubileu sv. Dominika
<https://op.cz/trikralove-kazani/>
- Záznam debaty o nové encyklice Fratelli tutti
<https://soundcloud.com/dominikanska8>
https://www.youtube.com/watch?v=b-UWBL8xk_k
- Prezentace knihy Dominik. Zvěstování Božího slova
<https://www.youtube.com/watch?v=hqHNnLIRZ7k&t=1s>
- cyklus olomouckých dominikánů „Boží Slovo však spoutáno není...!“
<https://www.youtube.com/channel/UCFhR5Lpg6gukDbTQhOP7f1aQ>
- cyklus pražských dominikánů „O čem bys kázal?“ | https://www.youtube.com/channel/UCXgghtPJapWwLM_r6zKJXOw
- informace o programech platformy Dominikánská 8
<http://www.dominikanska8.cz/>
- blog sestry Růženy OP z Lysolají | <https://monialesopcz.blogspot.com/>
- novinky našeho knihkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- záznamy z knižních salónů nakladatelství Krystal OP
<https://krystal.op.cz/poslechnete-si/>

OPusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

SM Guzmána Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Macháčik (machacik@volny.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

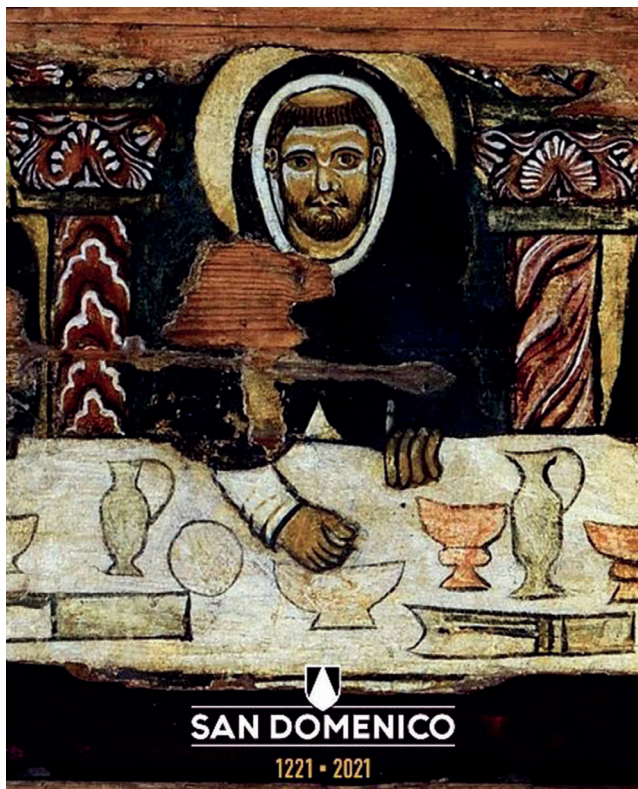
1. s. | Dominik prodává knihy. Foto: Archiv OP

2. s. | Setkání YSOP 2021 v Madridu. Foto: Sestry dominikánky

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v.s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 3. 2021

<http://opusculum.op.cz>

MODLITBA K JUBILEU

Bože, náš Stvořiteli, Vykupiteli a Posvětiteli, tebe chválíme,
o tvé požehnání prosíme, tobě svěřujeme své kázání.

Před osmi sty lety jsi povolal svatého Dominika k věčnému
životu a pozval jsi ho ke své nebeské hostině.

Když nyní slavíme toto výročí, nasyť nás a naplň svou
milostí, abychom dobře plnili své poslání a kázáním
pracovali na spáse duší.

Pomáhej nám sytit tvůj lid chlebem tvé pravdy, tvého
milosrdenství a tvé lásky až do dne, kdy budeme všichni
připojeni k blaženým v nebi.

Prosíme tě o to, my všichni, kteří tvoříme dominikánskou
rodinu, na přímluvu Panny Marie a ve jménu našeho Pána
Ježíše Krista. Amen.

Z obsahu

Jubileum Dies natalis 2021

Stírat slzy z očí. Dominikovo milosrdenství

Milosrdenství v Sumě svatého Tomáše

Milovat hříšníky, nenávidět hřích

Přátelství s blahoslaveným Jordánem

Apoštolský génius Alana de la Roche

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:
OPusculum
Klášter dominikánů Olomouc
Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2
e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovního a balného. Objednávky na adrese redakce.